

Sådanne handlinger er i strid med folkeretten og med Israels forpligtelser i henhold til køreplanen for fred. Israel har ret og pligt til at beskytte sig mod terror, men kampen mod terror skal basere sig på lovlige midler, og derfor har jeg på det kraftigste opfordret den israelske regering til øjeblikkeligt at standse aktionen i Rafah.

Det er afgørende for så vel Danmarks som EU's muligheder for at øve indflydelse på Israel, at vi opretholder de muligheder og de fora, vi har for at føre en kritisk dialog med landet om disse spørgsmål, som jeg her har nævnt. Det gælder naturligvis også i forhold til den palæstinensiske myndighed.

Regeringen og EU søger vedvarende at støtte og styrke de kræfter i Mellemøsten, som ad forhandlingens vej stræber efter at finde en varig, retfærdig og samlet løsning på konflikten i Mellemøsten. Det er regeringens faste overbevisning, at dialog og samarbejde med alle parter er forudsætningen for indflydelse og bevægelse. Derfor har vi støttet Louisianaprocesen, og derfor har vi bakket op omkring Genèveinitiativet, og det vil vi blive ved med at gøre.

Menneskerettighedsdialogen med Israel er nødvendig. Det er regeringens holdning, at vi opnår størst indflydelse på menneskerettighedssituationen i Israel og de palæstinensiske områder gennem dialog. Vi opnår ikke indflydelse ved at afskære forbindelserne. Regeringen finder det derfor afgørende, at dialogen og samarbejdet med Israel fortsætter, herunder inden for rammerne af associeringsaftalen.

Dette var regeringens holdning under forespørgselsdebatten om Mellemøsten den 7. november 2003, og det var det i forbindelse med statsministerens svar i Folketingets spørgetid den 19. november 2003. Regeringen har ikke ændret holdning i denne sag. Den samme holdning var i øvrigt den, som den daværende regering i 2000-2001 havde. Det er linjen i dansk mellemøstpolitik.

Vi må fortsætte med at udnytte de muligheder, der ligger i associeringsaftalen med Israel, hvis vi vil tale, og når vi vil tale med Israel for at føre en kritisk dialog med landet, herunder om menneskerettighedssituationen i de besatte områder. Der er et klart behov for en konstruktiv og kritisk dialog med begge parter vedrørende udviklingen i Mellemøsten. Vi har ført den, og vi fører den.

Regeringen vil fastholde Israel på indgåede forpligtelser under associeringsaftalen, herun-

der også respekten for menneskerettighederne, og denne aftale giver os jo også præcis adgang til at drøfte det med Israel, og Israel har en pligt til at drøfte det med os. Menneskerettighedssituationen er således et fast punkt på dagsordenen for de associeringsråd, som afholdes med Israel inden for rammerne af associeringsaftalen, og rejses i øvrigt løbende i Danmarks og EU's dialog med landet.

Regeringens holdning deles af EU-kredsen. Her er holdningen, at sanktioner eller suspension af associeringsaftalen vil være direkte kontra produktiv og underminere EU's muligheder for at spille en rolle i bestræbelserne på at finde en fredelig løsning på konflikten. EU ville ganske fraskrive sig mulighederne for at deltage i samarbejdet i Mellemøstkvartetten, hvis vi fulgte forslaget fra Enhedslisten. Vi ville derved også være afskåret fra at have indvirkning og indflydelse på det videre arbejde med køreplanen for fred, som parterne begge stadig væk bekender sig til.

Kl. 16.25

Det er heller ikke mit indtryk, at palæstinenserne ønsker, at EU skal afbryde forbindelserne til Israel; det er faktisk ikke noget, man fra palæstinensisk side har rejst over for mig eller mine kolleger i EU. Men på nuværende tidspunkt, hvor parterne end ikke vil indgå i dialog med hinanden, har palæstinenserne så meget desto mere behov for, at EU og EU's afbalancerede mellemøstpolitik, som vi også fører gennem dialog om menneskerettighederne i de besatte områder, er til stede. EU skal kunne tale med begge parter, og EU taler jo også med begge parter, sådan som vi også har set op til denne weekend, hvor den kommende formand for EU's udenrigsministre, den hollandske udenrigsminister, havde møde med Arafat.

Som nævnt blev den tidligere regering præsenteret for et enslydende beslutningsforslag i november 2000 og anlagde den samme linje som denne regering. Denne linje blev støttet af et flertal i Folketinget, og beslutningsforslaget blev dengang forkastet ved andenbehandlingen i maj 2001.

Ligesom den tidligere regering finder denne regering altså ikke, at det tjener noget formål at søge at isolere hverken israelerne eller palæstinenserne. Jeg skal derfor opfordre til, at nærværende forslag til folketingsbeslutning forkastes, for jeg mener ikke, det vil fremme fredsbestræbelserne. Jeg mener tværtimod, det ville virke skadeligt.